

Jnana yoga

Hoe onbenullig is het brein
van het dier dat zichzelf mens **noemt?**

Deze aflevering bevat drie pagina's. Ze vormen een aanloop tot een diepere en meer uitgebreide verkenning.

Pagina 2 is een aanloop naar de verkenning van het al dan niet bestaan van een 'zelf'.

Pagina 3 bevat een inleiding op de verkenningen van Mauranne. Neergeschreven in de terminologie van Jiddu Krishnamurti. Later volgt hoe dit zou klinken in de termen van de zenwereld.

Ondertussen zijn de teksten voer voor mijmeringen?

Waarom het brein onbenuilig is?

Elk brein probeert, als een goed geoliede machine, zichzelf en het samenleven te ordenen zodat leven zich ontplooit zonder frictie en tegenstellingen.

Een individueel leven en een samenleving uitbouwen op basis van tot feit uitgeroepen veronderstellingen zoals meningen, opinies, overtuigingen, geloof allerhande, is niet bouwen op een rots, wel op drijfzand.

Geloven een persoon, een zelf, te zijn, is dergelijk drijfzand. En vormt de basis van elke andere vorm van geloof. En hoe meer 'geloof' in een of andere religie, ideologie, niet bewezen theorie... hoe meer frictie, hoe gewelddadiger de wereld. Het ontnemt het brein de helderheid om nuchter en onbevangen een conflictloze orde te kunnen scheppen in zichzelf en in de samenleving. Elk conflict leidt tot nog meer waan-zingeving en waan-orde. En is moorddadiger dan Covid-19.

En nu?

Een persoon zijn is voor iedereen vanzelfsprekend. Wanneer het brein zichzelf observeert en het duidelijk wordt dat het meet, omschrijft, alles een plaats toekent, om vorm te geven aan een zelf uitgevonden, fictief, ziek wezentje, het 'zelf', een avatar... moet het ook mogelijk zijn dat 'ding' in één 'klik' te verwerpen.

Door zichzelf met al zijn voorbije, actuele, en geplande handelingen, te verwerpen, ontstaat helderheid die de bekwaamheid levert om op een juiste manier orde op zaken te stellen.

Zichzelf verwerpen...

Wanneer men zichzelf, met al zijn handelen uit het verleden, het heden en de reeds geplande activiteiten totaal verwerpt, en in die toestand verblijft, duikt vaak een rustige stille onbeweeglijke en lege bewustzijnstoestand op. Deze leegte kan, wat het ook doet, geen 'vooraf' noch 'vervolg' kennen. Kan niet tot de tijd behoren. Een ander aspect ervan is een waarnemen zonder waarnemer en lost wat waargenomen wordt, bloeiend op...

'Wat was' en 'wat zal' behoren tot de tijd. Het bestaan tot het 'nu'.